

Nem voltam valódi gyerek,
Nem is lehettem volna.
Annyi minden történt velem,
Bár ne történne soha.
Carpe diem, de jó lenne,
Bárcsak ilyen lehetnék.
Ilyen ember mit is tenne,
Kipróbálni szeretném.
Rég itt vagyok, rég itt élek,
Erre magasról látok.
Az enyém érzékeny lélek,
Olykor elég nagy átok.
Lehet látni így is, úgy is,
Fehéren vagy feketén.
És tapasztalaton túl is,
Attól innen nem elég.
Át kell látni a másikon,
Ha ez megvan, nem bánthat
Ő csak porszem, méghogy ikon,
Soha többé nem árthat.
Mi az élet, vajon mi az?
Körforgás vagy egyenes?
Hogy működik, erőt ki ad?
Mi helytelen, mi helyes?
Meggkérdzem azt is, minek
Kimenni az utcára?
S tudni mindezt, ha senkinek
Nem adhatom tudtára?
Az a tudás első kulcsa,
Nyitni a világ felé.
Nincs is ebben semmi furcsa,
Tudatlanból van elég.